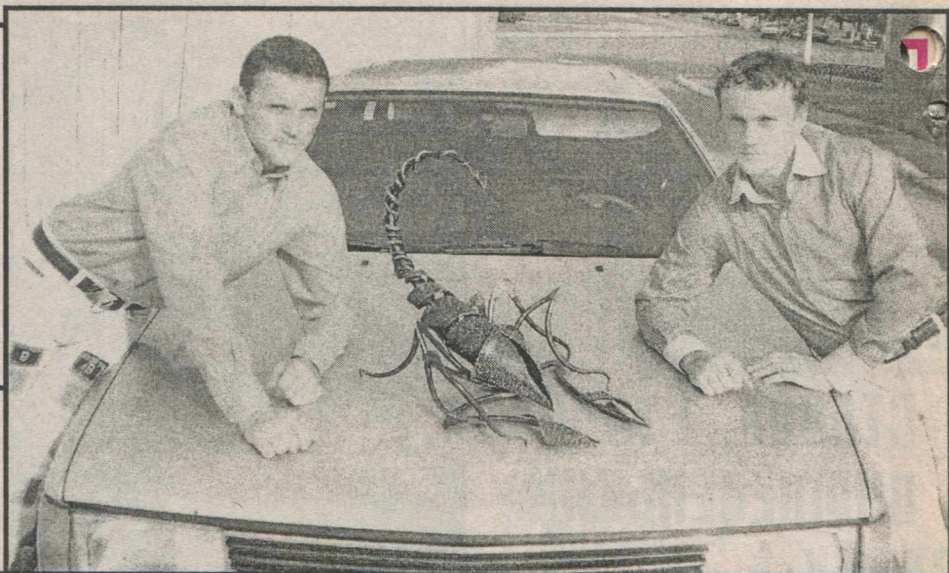

ЗАЦВІЛИ БІЛЯ ГОРНА ТРОЯНДИ

**Брати Мирончуки
відродили в Хорупані
древнє ковальське
ремесло**

Дідусь Микола вмів дарувати своїм онукам казку. В ті хвилини з ним відбувалися дивні переміни: із звичайного сільського дядька він раптом перетворювався у доброго чарівника. Обличчя розпогоджувалося, погляд ставав теплим і лагідним, навіть зморшки-борозенки розгладжувалися і ставали схожими на сонячні промінці. А далі дідусь починав творити дива: брав шматок полотна, натягував на раму, розводив фарби. Але справжня казка розпочиналася тоді, коли він, тримаючи в закручених від важкої селянської праці пальцях пензля, починав торкатися ним полотна. І на полотні з'являлися чудасії: із голубого неба весело підморгувало сонце і йому усміхалися віконцями хатки, кивали золотавими голівками соняхи і бриніла на травах роса. І вони, тоді ще дрібненькі дітлахи, мандрували разом із дідусем тією казкою, яку кожний бачив по-своєму...

Уже давно нема дідуса, пішов він у світ спокою і вічної краси. Але та дорога, яку прокладав на полотні, привела онуків до визнання. Щоправда, брати Мирончуки (на фото) свої творчі задумки реалізують не на полотні, бо обрали собі професію більш приземлену. Вони — ковалі. Але разом із тим — художники. Бо то лише для людини, котра не розуміється в тонкощах ремесла, метал — це звичайний і холодний шматок заліза. Вони ж уміють вселити у нього тепло.

Першим став на творчу стежину найстарший із Мирончуків — Едуард. Спочатку він закінчив Млинівську дитячу художню школу, згодом — Косівське художнє училище, Львівську академію мистецтв. Ковальське ремесло почав удосконалювати ще зі студентської лави. У різних закутках Львова орендував приміщення під ковальську майстерню, з часом виробу його почали користуватися неабияким попитом.

Згодом вирішив спробувати себе в ковальстві і середній, Микола. Приїхав якось у гості до брата — і захопився. Досі пам'ятає свій перший виріб — підставку під квіти. Шедевром, звісно, назвати було її важко, але ще тоді він зрозумів, що це — вже початок. Бо від ковальського горна запала в серце іскра, яку годі було загасити...

Після декількох місяців стажування Микола вирішив започаткувати власну справу. Приїхавши в рідне село Хорупань, став по крупинці збирати обладнання. А воно, звісно, коштує недешево. Тому, щоб заробити гроші, заходився біля землі. Самотужки зліпив трактора, причіпний інвентар. У даному разі, звісно, стали в

пригоді знання, якими у свій час щедро поділився брат. Відтак деталі до сільськогосподарської техніки реставрував без особливих зусиль — давав інше життя навіть тим, що вважалися зовсім безнадійними.

Правду кажуть, що земля багатства не додасть. Проте вона таки допомогла зіп'ястися на ноги. Потихеньку почав облаштовувати кузню в колишньому гаражі, збирати необхідне обладнання: придбав лещата, кувалдо, зварювальний інструмент, пневматичний молот...

До старших братів приглядався і наймолодший, Богдан. Тому, коли після закінчення Смордівської середньої школи довелося обирати собі життєву дорогу, не вагався — пішов тією, яку проторували брати — вступив до Закарпатського художнього інституту. Та й фах обрав відповідний — художня обробка металу.

Нині з раннього ранку до пізнього вечора у майстерні Мирончуків лунає веселий передзвін праці: тут кується, клепається, зварюється метал. Є вже й у братів помічники — Ігор Сидорук, Роман та Андрій Логвинюки, Степан Шендера. Хитрим оком підморгує їм горно, мовляв, старайтеся, хлопці, може викуєте і собі щастя-долю. Ось, наприклад, Богдан Мирончук у свій час виготовив із металу троянду і подарував своїй коханій Юлії. І що ви думали? Тепер — вона його вірна дружина. А Микола з Едуардом, либонь, ключі від сердець теперішніх других половин майстрували. Але спробуй їх тепер допитатися. Ковалі — народ скромний і мовчазний. Зате люди можуть про них багато розповісти. Найбільше — в рідному Хорупані. Тут до них не заростає стежина: тому треба

лемеша підправити, іншому — борони чи інше сільгоспзнаряддя. Хоч Мирончуки, що відверто, на селянських знаряддях не спеціалізуються. Вони вкладають у метал свою душу, талант. І він розцвітає дивовижними квітами на парканах, перилах. Виготовляють вони і ковані каркаси під меблі-канапи, ліжка, крісла, ворота, інші оздобу.

На перших порах бідкалися, що буде обмаль замовників. А вже дорогою до Хорупаня швидше можна назвати бездоріжжям. Але доброго майстра знайдуть і на краю світу. Отож свої виробу постачають авторитетній фірмі «Пурій-дизайн», виконують замовлення мешканців не тільки Рівненщини, а й Волині.

Брати постійно вдосконалюють свою майстерність. Беруть приклад із найстаршого. Едуард, до речі, вже вийшов на міжнародний рівень, його роботи демонструвалися на зарубіжних фестивалях і виставках. До речі, Микола теж робить перші спроби. Металеві троянди, виготовлені ним, придбали аграрії із СБЕ «Україна» — Рівне» і як сувеніри повезли до себе на батьківщину — до Німеччини. Ось і спадає мимовільно на думку: доки політики клепатимуть шлях до Європи порожніми словесами, такі козарлюги, як Мирончуки, першими туди дістануться — викують металевий міст. Надійний, з красиво оздобленими перилами. Щоб хтось із товсто-сумів, тікаючи на захід від кризи, бува, не похитнувся і не звалився...

Василь ХУДИК.

На фото: ковальський витвір — металевий скорпіон досить зручно почувається на капоті автомобіля.